

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 503/2024
06.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србија, кога заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2878/23 од 19.10.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2878/23 од 19.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2878/23 од 19.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1683/21 од 28.03.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиле од 30.08.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужилци на име разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године до децембра 2018. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспећа ближе одређени овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од марта 2018. године до септембра 2020. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспећа ближе одређени овим ставом изреке као у садржини тог става. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да тужилци на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспећа ближе одређени овим ставом изреке као у садржини тог става. Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован предлог

туженог да се Република Србија, Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање позову у својству умешача на страни туженог. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом седмим изреке, тужиља је ослобођена плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2878/23 од 19.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем и четвртм изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде и обавезан тужени да тужиљи на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 100.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка по жалби у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. О захтеву тужиље за исплату разлике између минималне зараде и исплаћене плате, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Осим тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора поднета је 15.03.2021.године, а поднеском од 03.08.2021.године тужба је преиначена истицањем (уз постојеће захтеве) и захтева за исплату разлике између минималне зараде и исплаћене плате. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра на дан преиначења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**